

ಹೊಳೆಗೋಣಿಯಲ್ಲೊಂದು ಅರಳೀಮರ ಹಾಗೂ ಅದಕ್ಕೊಂದು ಕಟ್ಟೆ. ಅಲ್ಲಿಯೂ ನಮ್ಮ ಆಟ ಮುಂದುವರೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಮರದ ಸುತ್ತ ಕಲ್ಲುಗಳನ್ನು ಇಟ್ಟು, ಒಬ್ಬರು ಮರದ ಸುತ್ತ ಓಡುವುದು. ಕೆಳಗೆ ಉಳಿದವರು ಕಟ್ಟೆಯ ಮೇಲೆ ಹತ್ತಿ ಆ ಕಲ್ಲುಗಳನ್ನು ಕೆಳಗೆ ತರಬೇಕು. ಆಗ ಸಿಕ್ಕಿಬಿದ್ದರೆ ಅವರು ಔಟ್. ಸಂಜೆಯಲ್ಲಿ ಅರಳೀಮರದ ತಂಪಾದ ಗಾಳಿ ಪಡೆಯಲು ಕೆಲವು ಹಿರಿಯರು ಕಟ್ಟೆ ಮೇಲೆ ಸೇರುತ್ತಿದ್ದರು. ಆಗ ಮಾತ್ರ ನಾವು ಈ ಆಟ ಆಡುವಂತಿರಲಿಲ್ಲ. ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಕ್ರೀಡಾದಿನಗಳು ಹತ್ತಿರ ಬಂದವೆಂದರೆ ನಮ್ಮ ಆಟಕ್ಕೆ ಇನ್ನೂ ಹುರುಪು ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಓಡುವುದು, ಕುಂಟುವುದು, ನಿಂಬೆ ಚಮಚ(ಲೆಮನ್ ಅಂಡ್ ಸ್ಪೂನ್) ಆಟ, ಖೋಟೋ ಮುಂತಾದ ಆಟಗಳಿಗಲ್ಲಾ ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಲು ಹೊಳೆಗೋಣಿಯೇ ಸರಿಯಾದ ಮೈದಾನವಾಗಿತ್ತು. ಹುಡುಗರಿಗೂ ಕ್ರಿಕೆಟ್, ಚೆನ್ನಿದಾಂಡು, ಲಗೋರಿ, ಬ್ಯಾಡ್ಮಿಂಟನ್ ಆಡಲು ಹೊಳೆಗೋಣಿಯೇ ಬೇಕು. ಬ್ಯಾಂಕ್ ಸಿಬ್ಬಂದಿಯೊಬ್ಬರು ಬ್ಯಾಡ್ಮಿಂಟನ್ ಕೋರ್ಟ್ ಮಾಡಿಸಿ, ನೆಟ್ ತಂದು ಹಾಕಿಕೊಂಡು, ತಮ್ಮದೇ ಜಾಗವೆಂಬಂತೆ ಪಾರಮ್ಯ ಮೆರೆದು ಆಟವಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಅಲ್ಲಿ ನಾವು ಮಕ್ಕಳು ಆಡುವಂತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ನಮಗೇನು ಅದೊಂದೇ ಜಾಗವೇ? ಬಯಲಿಗೇನು ಬೇಲಿಯೇ? ಇಡೀ ಹೊಳೆಗೋಣಿಯೇ ನಮ್ಮ ಆಟದ ಮೈದಾನವಾಗಿತ್ತು. ಅಷ್ಟು ವಿಶಾಲವಾಗಿದ್ದ ಮೈದಾನದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲೆಂದರಲ್ಲಿ ನಾವು ಆಡುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಆಗಸದಲ್ಲಿ ಸ್ವಚ್ಛಂದವಾಗಿ, ನಿಶ್ಚಿಂತೆಯಿಂದ ಹಾರಾಡುವ ಋಷಿ ಹಕ್ಕಿಗಳಿಗಾದರೆ, ಹೊಳೆಗೋಣಿಯೆಂಬ ಬಯಲು ನಮಗೆ ನಮ್ಮದೇ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ವಿಹರಿಸುವ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದ ತಾಣವಾಗಿತ್ತು.

ಗಾಂಧಿಮೈದಾನದಲ್ಲಿ ಆಟವಾಡಲೆಂದು ನಾವು ಗೆಳತಿಯರು ಒಂದಷ್ಟು ಜಾಗವನ್ನು ಗೊತ್ತುಮಾಡಿಕೊಂಡು ಸಣ್ಣ ಕಲ್ಲುಗಳನ್ನಿಟ್ಟು ಬಾರ್ಡರ್ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದೆವು. ನಮ್ಮ ನಮ್ಮಲ್ಲೇ ಜಗಳವಾಗಿ ಕೆಲವರು ಮತ್ತೊಂದು ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಅವರು ಆಡಲೆಂದು ಬಾರ್ಡರ್ ಹಾಕಿಕೊಂಡರು. ಜಗಳ ಅತಿರೇಕಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ, ಪೊದೆಯ ಹಿಂದೆ ಮುಚ್ಚಿ ಕುಳಿತು ಗೆರಿಲ್ಲಾ ಯುದ್ಧದಂತೆ ಒಬ್ಬರಿಗೊಬ್ಬರು ಕಲ್ಲುಗಳಿಂದ ಹೊಡೆದುಕೊಂಡು ಒಬ್ಬಳಿಗೆ ಗಾಯವೂ ಆಯಿತು. ಈ ವಿಷಯ ಶಾಲೆಯವರೆಗೂ ಹೋಗಿ ಮುಖ್ಯೋಪಾಧ್ಯಾಯಿನಿ ಬೈದ ನಂತರ ಪುನಃ ಎಲ್ಲರೂ ಒಟ್ಟಾದೆವು. ನಾನು ಮತ್ತು ನನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತೆಯರು ಕೆಲವು ಆಡಿದ್ದು ಈ ಗಾಂಧಿಮೈದಾನದಲ್ಲೇ. ನಮ್ಮೂರಿನಲ್ಲಿ ಬಹುಶಃ ಹುಡುಗಿಯರು ಕೆಲವು ಆಡಿದ್ದು ಅದೇ ಮೊದಲಿರಬಹುದು. ಕೆಲವು ವ್ಯಯವಂತ ಹುಡುಗಿಯರು ಸೈಕಲ್ ಕಲಿಯಲು ಬರುತ್ತಿದ್ದುದು ಗಾಂಧಿಮೈದಾನಕ್ಕೆ. ಊರಿನಲ್ಲಿ ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳು ಸೈಕಲ್ ಓಡಿಸಿದರೆ, ಮಾರ್ಡರ್ ಡ್ರೆಸ್ ಹಾಕಿದರೆ, ಗಂಡುಮಕ್ಕಳೊಡನೆ ಗಂಟೆಗಟ್ಟಲೆ ಮಾತಾಡಿದರೆ ಊರಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಸುದ್ದಿಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ನಾವು ಮಾತ್ರ ಗೆಳತಿಯರ ಅಣ್ಣತಮ್ಮಂದಿರೊಂದಿಗೆ ಲಗೋರಿ, ಚೌಕಾಬಾರ, ಕಣ್ಣುಮುಚ್ಚಾಲೆ ಆಟಗಳನ್ನು ಆಡುತ್ತಿದ್ದೆವು.

ಪ್ರತಿವರ್ಷ ಹೊಳೆಗೋಣಿಯಲ್ಲಿ ಜಾನುವಾರು ಜಾತ್ರೆ ನಡೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದ ಊರಿನವರು ದನ, ಎತ್ತು, ಎಮ್ಮೆ, ಕೋಣಗಳನ್ನು ಮಾರಲೆಂದು ತರುತ್ತಿದ್ದರು. ಇಡೀ ಹೊಳೆಗೋಣಿಯ ತುಂಬಾ ಹುಲ್ಲು, ಸಗಣೆ, ಜಾನುವಾರುಗಳ ಮೈ ವಾಸನೆ ತುಂಬಿರುತ್ತಿತ್ತು. ಮಾರುವವರು ಚಿಕ್ಕದೊಂದು ಬಿಡಾರ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ತಮ್ಮ ಜಾನುವಾರುಗಳನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಕಪ್ಪು, ಬಿಳಿ, ಕಂದು ಬಣ್ಣಗಳ, ವಿವಿಧ ರೀತಿಯ, ದಷ್ಟಪುಷ್ಟ, ಚೆಂದದ ಜಾನುವಾರುಗಳನ್ನು ನೋಡುವುದೇ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಹಬ್ಬವೆನಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಸುಮಾರು ಒಂದು ವಾರ